

îubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**„Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni
s-a dat și domnia va fi pe umărul
Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic,
Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor,
Domn al păcii.” Is 9,6**

ANUL XXIII NR. 11-12
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara
Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orșan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tjigla.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente
Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:
Parohia Romano-Catolică Reșița, deschis la sucursala CEC Reșița, RO89CECECS0136RON0056396
► un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
► un abonament pentru străinătate - **20 €**
► un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

17

Apartenența fundamentală

Întărind credința, speranța și iubirea noastră, Sfântul Părinte, duminică, 22 octombrie, din Cetatea Romei, a lansat o întrebare personală: „Eu, cui îi aparțin?” O provocare necesară, pentru conștientizarea și trezirea noastră: „Din întrebarea pe care i-au pus-o fariseii, Isus scoate o întrebare mai radicală și vitală pentru fiecare dintre noi, o întrebare pe care noi înșine ne-o putem pune:

18

Puterea îmbrățișărilor

Deși poate părea un simplu și banal gest, îmbrățișarea autentică este considerată un panaceu universal, întrucât are numeroase efecte psihologice și fiziologice. O dată cu realizarea ei, se eliberează oxitocina (hormonul atașamentului și al iubirii), responsabilă de scăderea cortizolului și automat de îmbunătățirea stării de spirit, reducerea nivelului de stres, a tensiunii arteriale, având astfel efecte pozitive asupra inimii și...

13

Ferenc pápa: Amikor meghalunk, Jézussal találkozzunk

Mindenki gondoljon a saját halálára, és képzelje el a pillanatot, amikor Jézus kézen fog minket, és azt mondja: „Gyere, gyere velem, kelj fel!” Ott befejeződik a remény, és a valóság veszi át a helyét, az élet valósága. Gondoljatok bele: Jézus maga jön el mindannyiunkhoz, és kézen fog minket, a maga gyengédségével, szelídségével.

Ceea ce facem, facem cu pasiune !!!

Antares România este o fabrică de scaune cu standarde de înaltă calitate. Fabricăm și comercializăm scaune de conferință, vizitator, birou, săli de clasă și amfiteatre.

Oferim scaune pentru orice spațiu: biserici, săli de cateheză, săli comunitare, săli de mese, birouri, sau pentru diverse instituții culturale, amfiteatre. Cooperarea noastră cu instituții religioase și școli constituie o legătură de mare tradiție.

Aplicăm produselor noastre cele mai importante principii ale ergonomiei, respectând mediul înconjurător, prin utilizarea materialelor ecologice cu impact redus asupra mediului.

Pentru mai multe informații și detalii ne puteți contacta la angela@scaune.ro sau să ne sunați la 0740007499.

Vestea bucuriei cu o față tristă?

Este impresionantă evanghelia când relatează că noi suntem invitați la o sărbătoare de bucurie cu Tatăl Cerească. La o sărbătoare care durează o viață întreagă și în veșnicie. De ce se întâmplă totuși că uneori percepem această invitație ca pe o povară, ca pe o obligație, și nu ca pe o bucurie? Și de ce este așa, că și noi găsim scuze (ogoare, negoț și altele ale noastre)? O zicală veche spune: „Dacă iubim pe cineva sau ceva, pentru acea persoană sau pentru acele lucruri găsim timp, dacă nu iubim, găsim scuze”. Simțim și conștientizăm, că în interior trebuie să se schimbe ceva. O inimă de carne, simțitoare, doar El poate să ne dăruiască.

În curând intrăm în Advent, o ocazie bună, pentru ca nu doar în exterior să se schimbe ceva, dar și în esență, în interior. Și de acolo să aducă rod spre afară, în jurul nostru! În această privință ne pregătește și răspunsul lui Isus: „Dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Dacă lui Dumnezeu îi dăm ce este al Lui, centrul inimii noastre, dacă El este pe primul loc în viața noastră, atunci suntem liberi, atunci trăim în societate cu această demnitate: Dumnezeuul meu mă trimite în lume, să aduc lumina și iubirea

Sa la toți copiii Săi, care încă nu o au. Atunci, cu această misiune mergem la superiorii, la conducătorii lumii, și nu cu frică. Cu această misiune mergem și la cei mai mici, pentru că tot Isus ne trimite și la ei... Îi iubim și pe cei buni, și pe cei răi... pentru că El s-a născut pentru fiecare. Atunci ceea ce ne mobilizează în societate nu este faptul că vrem să obținem ceva pentru interesele noastre, sau pentru interesele bisericii, ci vrem să aducem tuturor prezența lui Isus.

În ultima parte a lunii octombrie am avut două întâlniri deosebit de frumoase pentru familii, la Chișinău Criș și la Maria Radna. Cât de frumos a gândit Dumnezeu familia: doi tineri pornesc unul spre celălalt, și împreună spre Dumnezeu și, prin cununia sacramentală, îl primesc pe Dumnezeu în relația lor. Iar la acest Dumnezeu care trăiește în căsnicia lor, participă și copiii care se vor naște... Cât de minunat ar fi să guste cât mai multe familii frumusețea acestei vieți când Dumnezeu este prezent și când El este în centrul familiei! Și cât de „neliniștit ne este sufletul până când nu se liniștește în tine, Doamne”! (Sf. Augustin)

Pál József Csaba

Paradisul nu este un loc de poveste, este îmbrățișarea cu Dumnezeu

Papa Francisc a vorbit miercuri, 25 octombrie 2017, despre speranța pe care creștinii o au cu privire la sfârșitul vieții, care se găsește în promisiunea lui Dumnezeu de a fi cu noi în clipa morții noastre și de a ne dăruia viața veșnică cu El în ceruri. „Paradisul nu este un loc de poveste și nici o grădină fermecată. Paradisul este îmbrățișarea cu Dumnezeu, iubire infinită, și intrăm în el grație lui Isus, care a murit pe cruce pentru noi”, a spus Sfântul Părinte la audiența generală de miercuri.

„Acolo unde este Isus, acolo este milostivirea și fericirea; fără El este frigul și întunericul. În ora morții, creștinul îi repetă lui Isus: ‘Amintește-ți de mine’. Și chiar dacă n-ar mai fi nimeni care să-și amintească de noi, Isus este acolo, alături de noi.” Papa Francisc a anunțat că în această zi de miercuri se încheie seria sa de un an de cateheze despre speranța creștină, și a dedicat această ultimă cateheză din serie unei reflecții despre rai, care este țelul ultim al speranței noastre. A amintit scena de pe Calvar, în care Isus atârna pe cruce între doi criminali, și unul dintre ei, pe care îl numim „tâlharul cel bun”, a avut curajul să îi adreseze cea mai umilă cerere: „Amintește-ți de mine când vei veni în împărăția Ta!”

Tâlharul „nu avea fapte de bine pe care să le prezinte, nu avea nimic, dar s-a încredințat lui Isus, pe care l-a recunoscut ca nevinovat, bun, așa de diferit de el. A fost suficient acel cuvânt de căință umilă, pentru a atinge inima lui Isus”, a spus Papa, arătând că în răspunsul lui Isus „este singura dată când cuvântul ‘paradis’ apare în Evanghelii”. În acest episod, „tâlharul cel bun ne amintește adevărata noastră condiție în fața lui Dumnezeu: că noi suntem copiii Săi, că El simte compătimire față de noi, că El este dezarmat de fiecare dată când îi arătăm nostalgia după iubirea Sa”.

Sfântul Părinte a arătat că acele cuvinte de speranță ale lui Isus adresate tâlharului ne dau și nouă speranță cu privire la sfârșitul vieților noastre: „În camerele din atâtea spitale sau în celulele din închisori, această minune se repetă de nenumărate ori: nu există persoană, oricât de rău ar fi trăit, căreia să-i rămână numai disperarea și să-i

fie interzis harul... Și de fiecare dată când un om, făcând ultima cercetare a cugetului din viața sa, descoperă că deficitul depășesc mult faptele de bine, nu trebuie să se descurajeze, ci să se încredințeze milostivirii lui Dumnezeu. Și aceasta ne dă speranță, aceasta ne deschide inima!”

Isus dorește „să ne ducă în locul cel mai frumos care există. Dorește să ne ducă acolo cu acel puțin sau mult bine care a existat în viața noastră, pentru ca nimic să nu se piardă din ceea ce El a răscumpărat deja. Și în casa Tatălui va duce și tot ceea ce în noi mai are nevoie de răscumpărare: lipsurile și greșelile dintr-o viață întreagă. Aceasta este ținta existenței noastre: ca totul să se îplinească și să fie transformat în iubire. Dacă noi credem aceasta, moartea încetează să ne provoace frică și putem spera și să plecăm din această lume în manieră senină, cu atâta încredere.”

„Cine l-a cunoscut pe Isus, nu se mai teme de nimic. Și vom putea repeta și noi cuvintele bătrânului Simeon, binecuvântat și el de întâlnirea cu Cristos, după o întreagă viață consumată în așteptare: ‘Acum eliberează-l, Stăpâne, pe slujitorul Tău în pace, după cuvântul Tău, pentru că ochii mei au văzut mântuirea Ta’ (Luca 2,29-30). Și în acea clipă, în sfârșit, nu vom mai avea nevoie de nimic, nu vom mai vedea în manieră confuză. Nu vom mai plânge în mod inutil, pentru că totul a trecut; și profețiile, și cunoașterea. Însă iubirea nu, aceea rămâne. Pentru că ‘dragostea nu se va termina niciodată’ (cf. 1Corinteni 13,8).”

catholica.ro

Minciuni, amăgiri și influențe ale diavolului în viața omului

Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8, 44)

Poate cea mai mare și mai gravă minciună și înșelătorie a diavolului este inducerea în conștiința umană și colectivă a inexistenței sale. Și, ca atare, dacă cel rău nu există și este doar o născocire imaginară și o legendă învechită, rezultă că totul este permis! (...) În forme voalate sau directe, deghizat sau expus, cel rău își întinde mrejele asupra persoanelor din diverse categorii sociale, din varii medii culturale, se strecoară în mentalitatea omului, intervine (...) în toate sectoarele vieții umane. Și cât de perfid lucrează diavolul: nu se oprește doar la aspecte practice, ci pângărește cele mai nobile simțăminte, pervertește cele mai demne sentimente, transformă cumpătară în lăcomie, îmbracă în cuvinte și sentimente frumoase chiar și poftele trupesti și slăbiciunea firii omenești, deformează imaginea ființei umane, încercând să denigreze sensul și puritatea adevăratei iubiri,

a adevăratelor virtuți.

O altă minciună prin care cel rău ne amăgește este transmiterea faptului că Dumnezeu este atât de bun și de generos încât ne va ierta cu siguranță pe toți și vom ajunge oricum în raiul veșnic. Da, Dumnezeu este infinit de răbdător, milostiv și prin excelență bun, dar este

și atât de drept, încât nu ar putea să se renege pe Sine și să accepte și răul și binele, și harul și păcatul, și patima și virtutea. În cartea Psalmilor este clar scris: „Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă.” (Ps 50, 6) iar în psalmul 11, v.7 este accentuat și mai mult: „Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc Fața Lui.”

La polul opus stă minciuna deznădăjduirii și anume: omul este oricum prea păcătos pentru a fi iertat de Dumnezeu. Prea multe sunt căderile lui ca să mai aibă Domnul răbdare și interes pentru întoarcerea lui. Oricât ne-am strădui, nu vom ajunge niciodată la sfințenia desăvârșită. Nimic mai fals. Căci Scriptura, istoria, dar și viața noastră este impregnată neîncetat cu dovezi ale milostivirii, bunătății și iertării lui Dumnezeu care nu obosește în a ne oferi acest har. În plus, ceea ce la om este cu neputință, Dumnezeu cu siguranță poate realiza. Dacă El ne-a chemat la sfințenie, fără îndoială că ne va asigura și mijloacele prin care să ajungem la aceasta. (...)

Pentru a nu ne lăsa însă corupți și ademiniți de toate trucurile mârșave prin care diavolul vrea să ne „dezbrace” de tot ce avem mai bun,

mai curat, mai virtuos în noi, este nevoie să punem zi de zi în practică îndemnul sf. Petru: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință.” (1 Pt 5, 8-9) (...)

În definitiv, soluția împotriva tuturor ispitelor, minciunilor și amăgirilor celui rău se regăsește tot la Creatorul și Stăpânul nostru: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.” Și care este această armătură dacă nu Cuvântul lui Dumnezeu (citit, meditat și aplicat), rugăciunile pline de înflăcărare (înălțate cu zel și cât mai des Mântuitorului), credința puternică (obligatoriu întărită prin sfințele sacrameente) influența persoanelor credincioase (frecventarea unui anturaj sănătos din punct de vedere moral și spiritual) protecția și invocarea deasă a Sfintei Fecioare Maria, Mama noastră (o mamă nu-și uită niciodată copiii, ci îi ocrotește cu orice preț), posturi și priveghere (prin care nu permitem nevoilor și dorințelor trupesti să ne acapareze, să ne întunece mintea și să ne lipsească de lumina discernământului). (...)

Să cerem constant puterea și harul dumnezeiesc pentru ca în noi să învingă în permanență adevărul, libertatea și iubirea lui Isus și nu minciuna, perfidia și robia amăgitoare a celui rău. (...) Rugăciunea noastră din fiecare zi să fie: „Tatăl nostru... izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci.”

Pr. Nikola Laus jun.

Sfaturi prietenești de la Papa Francisc

26.10.2017, Cluj (Catholica) -

O veste bună de la Editura „Viața Creștină” (www.viata-crestina.ro): o nouă carte cu sfaturi practice din partea Papei Francisc pentru o viață mai bună, mai împlinită, mai adevărată – *Sfaturi prietenești de la Papa Francisc*. Lucrarea, apărută acum câteva luni în Italia, este, de acum, accesibilă și în limba română, iar conținutul ei este de foarte mare actualitate, pentru că, în mijlocul confuziilor lumii de azi, avem nevoie de lumini care să ne călăuzească spre a duce o viață frumoasă și autentic-umană.

Vaticaniștii Andrea Tornielli și Domenico Agasso au reușit să realizeze, prin intermediul acestei cărți, o sinteză extraordinară, selectând dintre multele cuvântări ale Papei Francisc acele îndemnuri care să conteze cel mai mult pentru noi,

credincioși creștini ai acestor timpuri. Ajunge să privim cuprinsul cărții ca să înțelegem că îndrumările Papei Francisc sunt foarte variate, astfel încât fiecare dintre noi, indiferent de preocupări, necazuri, realizări și decepții, să ne regăsim într-unul dintre aceste sfaturi, pline de savoare și realism uman și creștinesc. Se pleacă de la iubire, se trece prin multe feluri de preocupări – *Vai de cel îngâmfat!; Dacă defăimăm suntem ca teroriștii; În Biserică, mereu și oricum; Bogăția și faima? Sunt lucruri care trec; Ești creștin? Atunci trebuie să te bucuri; Familia și cele trei formule magice ale sale; Suferința nu e frumoasă. Dar poate avea un sens; În fiecare zi o întâlnire fixă: Evanghelia ...* – și se ajunge, la final, în fața unui adevăr deseori uitat sau ignorat: *Fericirea: toți o caută, dar numai Dumnezeu ne-o poate dăruia.*

Cheia de înțelegere a cuvintelor Papei Francisc este amintită chiar în introducerea cărții. Este o cheie valabilă, de fapt, pentru înțelegerea întregii personalități a Papei. Când a fost întrebat de jurnaliști, pe vremea când era Arhiepiscop de Buenos Aires, cum s-ar putea defini pe sine însuși, viitorul Papă a răspuns: „Jorge Bergoglio, preot”. Slujirea preoțească este cea mai importantă dimensiune din viața Papei Francisc. Grijă pentru sufletele credin-

cioșilor, administrarea Sacramentelor, ajutorarea oamenilor, mai ales a celor săraci și marginalizați, rugăciunea cu ei și pentru ei – iată ce a împlinit și continuă să îplinească Papa Francisc. Din această inimă de păstor pleacă îndemnurile cuprinse în cartea de față. Din realismul păstorului care stă în mijlocul turmei, se nasc sfaturi realiste și concrete pentru creștinii care își pierd adesea realismul. Sunt cuvinte ce pleacă din inima iubitoare a Papei, cu nădejdea de a întâlni inimi dornice să se lase cuprinse de focul iubirii de Dumnezeu.

Și, pentru a înțelege încă și mai bine tonalitatea acestei cărți, cu îndemnuri care ne vor surprinde cu adevărat în mod foarte plăcut, vă propun un scurt fragment, ce se regăsește și pe coperta a IV-a a cărții: „Ne temem de bucurie. Mai bine să ne gândim: Da, da, Dumnezeu există, dar e acolo, departe. Isus a înviat, e acolo, departe. Un pic de distanță. Ne temem de apropierea lui Isus, fiindcă asta ne umple de bucurie. Și așa se explică nenumărații creștini cu aspect de înmormântare... Dar Cristos, prin Învierea Sa, ne dăruiește bucuria: bucuria de a fi creștini; bucuria de a-l urma îndeaproape; bucuria de a merge pe calea Fericirilor, bucuria de a fi cu El.” (prezentare de pr. Daniel Avram)

catholica.ro

Papa Benedict al XVI-lea: Biserica – Comunitatea iubirii

La Editura Sapientia din Iași a apărut recent cartea *Biserica – Comunitatea iubirii*, scrisă de Papa Benedict al XVI-lea și tradusă în limba română de pr. dr. Ciprian Bejan-Piser. Cartea apare în colecția „Spiritualitate”, în format 14x20, are 72 de pagini și poate fi procurată de la Librăria Sapientia (www.librariasapientia.ro), precum și de la celelalte librării catolice din țară la prețul de 10 lei.

Biserica – Comunitatea iubirii este titlul unei noi serii de meditații culese din discursurile și predicile Papei Benedict al XVI-lea, ținute în timpul pontificatului său și care ne pot ajuta să pătrundem mai adânc misterul Bisericii, comunitatea credincioșilor din care facem și noi parte.

Conceptul de „comunitate” este unul dintre punctele centrale ale eclezilogiei Papei Benedict al XVI-lea. Prin alegerea celor doisprezece apostoli se formează prima comunitate de credință și începe misiunea Bisericii de a vesti evanghelia, fundamentată pe Cristos și vie în Cristos. De la Biserică primim Botezul și prin Botez suntem încorporați în marea familie a credincioșilor, care trăiesc bucuria de a sta și de a merge împreună, în speranță, către viața și pacea împărăției lui Dumnezeu. De la această comunitate, care este Biserica, trec toate responsabilitățile, legăturile și funcțiile la toți cei care au devenit în aceasta „popor al lui

Dumnezeu” și „trup al lui Cristos”, pentru a lucra în fiecare zi la această casă spirituală comună, mereu în construcție, întrucât practicarea iubirii care o edifică nu se termină niciodată.

Din toate învățăturile Papei Benedict al XVI-lea, se poate vedea cum acesta a trasat pe etape o adevărată și proprie teologie sistematică a iubirii. Întregul său magisteriu a avut mereu ca punct fundamental iubirea: iubirea lui Dumnezeu, sigiliul creației și al istoriei mântuirii și cel al creștinilor, chemați să-l exercite ca slujire în favoarea adevărului și a carității lui Cristos.

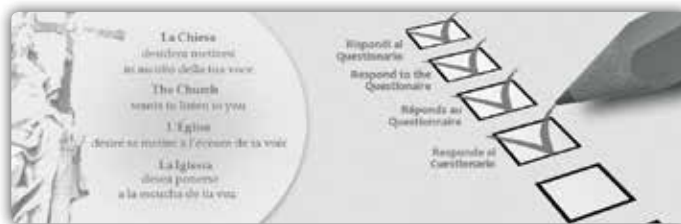
Cartea este structurată în cinci părți, precedate de o prefață. Fiecare dintre aceste părți tratează despre diferitele aspecte ale Bisericii, care este, în primul rând, *Comunitatea de credință*, care trăiește ca o mare familie, sub autoritatea papei și a episcopilor, într-o stare permanentă de convertire. Apoi, Biserica este *Comunitatea vestirii*, întrucât apostolii au primit această vocație, de a fi misionari, de a transmite evanghelia, iar noi suntem chemați la o nouă evanghelizare. În al treilea rând, Biserica este *Comunitatea rugăciunii*, prin rugăciunea credincioșilor, făcută în mod personal sau în cadrul jertfei euharistice. Rugăciunea reprezintă puntea care poate duce către unitatea creștinilor. De asemenea, Biserica este Co-

munitatea slujirii. Toți credincioșii, începând cu cei care fac parte din ierarhie, au îndatorirea de a-l reprezenta pe Cristos și de a-l sfinți pe om, sunt chemați să fie păstrători ai adevărului și miniștri ai carității. În sfârșit, Biserica este o *Comunitate în pelerinaj*, deoarece se îndreaptă spre împărăția veșnică a lui Cristos, luminată în pelerinajul său pământesc de ceata sfinților care au onorat-o și o onorează imitându-l pe Cristos în perfecțiunea evanghelică.

Această carte este un ghid în care Papa Benedict al XVI-lea a dat o umilă și limpede mărturie despre Biserică și se adresează tuturor celor care sunt încă în căutare și vor să înțeleagă cine este Biserica și care este misiunea membrilor ce o alcătuiesc. (prezentare de Octavian Sescu)

catholica.ro

Secretariatul general al Sinodului Episcopilor a anunțat încă din vara acestui an deschiderea unui sit web ca pregătire pentru a XV-a Adunare Generală Ordinară cu tema „Tinerii, credința și discernământul vocațional”, care se va celebra în luna octombrie 2018. Situl se poate găsi la adresa: youth.synod2018.va. Cardinalul Lorenzo Baldisseri, secretar general al Sinodului Episcopilor, a explicat motivele inițiativei.

„Decizia Secretariatului General al Sinodului de a deschide un sit și de a propune în el un chestionar tuturor tinerilor, nici unul exclus, răspunde la exigența de a-i implica în drumul sinodal pe care Biserica îl parcurge cu tema 'Tinerii, credința și discernământul vocațional' cât mai mult posibil. Cu situl, pe de o parte se dorește furnizarea unor instrumente care să poată face în așa

Sesiunea de toamnă a Comisiei pentru Pastorația Tineretului

În perioada 9-11 octombrie 2017 a avut loc, la Centrul de Spiritualitate „Bunavestire” din Sighetu Marmăției, gazdă fiind Eparhia Greco-Catolică de Maramureș, întâlnirea Comisiei pentru Pastorația Tineretului din cadrul Conferinței Episcopilor Catolici din România. Lucrările au prevăzut discuții referitoare la cea de-a XV-a Adunare Generală Ordinară a Sinodului Episcopilor; Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic de la Satu Mare din anul 2018; Întâlnirea reprezentanților tinerilor din Diecezele și Eparhiile din România; Ziua Mondială a Tineretului din Panama.

Itinerarul de pregătire a Bisericii Catolice din România în drum spre Sinodul cu tema: „Tinerii, credința și discernământul vocațional” prevede un timp de analiză a pastorației tineretului, urmat de o perioadă care prevede un dialog mai intens cu tinerii, pe baza căruia să se poată contura ulterior o nouă direcție a activității pastorale în favoarea lor.

Ca un moment de comuniune a tinerilor din România și de pregătire pentru Sinod va fi și Întâlnirea Națională

Un sit și un chestionar pentru Sinodul dedicat tinerilor

fel încât participarea lor să devină tot mai conștientă și implicată. Pe de altă parte, se vrea să se dea vizibilitate inițiativelor care îi au ca protagoniști.

Prin intermediul sitului sunt puse în rețea informații, cunoștințe, experiențe, inițiative. În schimb chestionarul este instrumentul prin care tinerii pot să își facă auzit glasul lor, sensibilitatea lor, credința lor, dar și îndoielile lor și criticile lor, pentru ca strigătul lor să ajungă la păstori, așa cum au fost invitați să facă de către Papa Francisc în scrisoarea pe care le-a adresat-o la începutul drumului sinodal. Chestionarul care se găsește în sit este diferit de cel conținut în documentul pregător. Diferit atât în finalități, cât și în întrebări. (...)

Prin întrebările propuse, tinerii pot să se prezinte, să spună cum se văd pe ei înșiși și lumea din jurul lor, cum trăiesc relațiile cu alții și cum se situează cu privire la alegerile de viață. Li se cere să se exprime cu privire la raportul cu religia, credința și Biserica. Ultima serie de întrebări focalizează atenția asupra prezenței lor pe web. La sfârșit sunt invitați să exprime ceva despre ei care n-a fost cerut în chestionar.” Chestionarul poate fi completat încă până la 30 noiembrie. (trad. pr. Mihai Pătrașcu – catholica.ro)

a Tineretului Catolic din România de la Satu Mare (INTC), în perioada 25-29 iulie 2018, cu tema „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu” (Lc 1,30). În cadrul discuțiilor purtate de comisie, s-au trasat liniile generale ale programului pentru cele patru zile de întâlniri, ținând în mod deosebit cont de diversitatea de limbă și de rituri.

O altă temă luată în discuție a fost prezența tinerilor din România la Ziua Mondială a Tineretului din Panama, în perioada 22-27 ianuarie 2019. S-a considerat oportun ca participanții din România să fie organizați într-un singur grup național, care va fi coordonat de Oficiul Național pentru Pastorația Tineretului.

Sesiunea de primăvară a Comisiei pentru Pastorația Tineretului din cadrul Conferinței Episcopilor Catolici din România din anul 2018 va fi găzduită de Dieceza de Satu Mare.

(Oficiul Național pentru Pastorația Tineretului – catholica.ro)

Wusstest du, dass ...

- Das Wort Advent aus dem lateinischen „adventus“ kommt? Übersetzt, heißt es „Ankunft“.
- Im 5. Jahrhundert wurde im Gebiet um Ravenna in Italien erstmals Advent gefeiert?
- Die Adventsliturgie wurde im 6. Jahrhundert von Papst Gregor dem Großen festgesetzt?
- Die 4 Wochen symbolisch auf 4000 Jahre deuten, die die Menschheit nach kirchlicher Rechnung auf die Ankunft des Erlösers warten musste?
- Die Adventzeit die Vorbereitungen auf Weihnachten ist, die für viele Menschen die schönste Zeit im Jahr ist?
- Advent als die stillste Zeit im Jahr gilt?
- Der erste Adventsonntag zwischen dem 27. November und 3. Dezember des Jahres fällt und am Heiligen Abend endet?
- Mit dem ersten Advent in den katholischen und evangelischen Kirchen das neue Kirchenjahr beginnt?
- Die meisten christlichen Familien den Advent mit einem Adventkranz feiern, der festlich geschmückt mit vier Kerzen ist?
- Der Adventkranz ein noch sehr junger Brauch ist, der erst zu Beginn des 19. Jahrhunderts übernommen wurde?

Színezd a megfelelő színekkel...

... vágd ki, majd tedd össze és meglesz a modell. Kit jelképez? Mondj el egy legendát e népszerű szentről.

Rebusul cifrelor

Fiecare număr reprezintă aceeași literă.

Completând jocul propus veți afla cuvinte-cheie legate de luna decembrie.

Vă puteți ajuta de tabelul pus la dispoziție pentru a nota literele deja găsite ce corespund numerelor.

1. (înaintea Crăciunului)

14; 10; 5; 13; 12; 1;

2. (obicei din perioada Postului Crăciunului)

4; 3; 7; 3; 12; 6; 1; 14; 10; 13; 14; 10; 5; 13; 12; 1;

3. (alt obicei din perioada Postului Crăciunului)

4; 14; 9; 13; 12; 10; 14; 7;

4. (un sfânt așteptat de copii)

11; 8; 14; 12; 1; 16; 9; 12; 6; 4; 3; 9; 14; 13;

5. (pe 4 decembrie)

11; 8; 14; 12; 1; 14; 2; 14; 7; 2; 14; 7; 14;

6. (pătuțul lui Isus)

6; 13; 11; 9; 13;

7. (sărbătoare în decembrie)

12; 14; 11; 1; 13; 7; 13; 14; 10; 3; 15; 12; 16; 9; 16; 6;

8. (Măicuța Pruncului)

15; 14; 7; 6; 14;

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

„Alegerile în viață”

Întâlnirea familiilor la Maria Radna

În 28 octombrie a avut loc la Maria Radna întâlnirea cu titlul „Alegerile în viață”. Au participat în jur de 70 persoane. Întâlnirea a fost mediată de părintele Macedon Hiticaș și s-a axat în jurul unor întrebări foarte importante: „Cum?, De ce?, Alături de cine?, Pentru ce alegem?”.

În prima parte a programului au răspuns la aceste întrebări, cu exemple din viața lor, două familii și trei persoane consacrate. Am auzit multe sfaturi practice utile și am extras în-vățăminte valoroase din întâmplări/situații/crize reale din viața tuturor:

- despre „bagaje” din trecut (obi-ceiuri, educație, cultură) ale fiecăru-ia în momentul intrării în căsătorie/comunitate (pentru persoanele consacrate)

- pasiunea veche a soțului pentru pescuit era percepută inițial ca o concurență pentru soție (iubește alt-ceva mai mult decât pe mine...); de fapt soțul se putea reculege (și ruga), relaxa, încărca; și după fiecare astfel de ieșire, atmosfera din familie era mai bună; acest „hobby”, totuși, tre-buie organizat în așa fel încât să nu perturbe programul familiei.

- cântatul la nunți (activitate mai veche ce aducea și venit) al soțului, ca activitate suplimentară, pe lângă locul de muncă al ambilor soți, redu-cea semnificativ timpul petrecut îm-preună; prezența soției la nunți nu a ajutat. După o ceartă, după care soția se întreba dacă a greșit cu ceva, soțul a realizat că activitatea îl îndepărtea-ză de ceea ce vrea el din relația de fa-milie; fără vreo constrângere, soțul a renunțat treptat. Copii acum învață muzică de la tatăl lor, într-o cameră dedicată muzicii.

- criza personală datorată risipei de energie pe obiceiuri vechi, la care se

adaugă noi activități, poate fi rezol-vată doar dacă persoana în criză își asumă și dorește acest lucru; duhov-nicul și alte persoane pot oferi sfaturi înțelepte, dar nu vor rezolva criza în locul tău.

- *libertatea și responsabilitatea* sunt întotdeauna complementare; libertatea generează responsabilitate; când copilul întreabă la ce oră să se întoarcă acasă e bine să îl întrebăm noi pe el același lucru; când își asu-mă libertatea de a merge afară, își asumă mai bine și responsabilitatea de a se întoarce la o anumită oră. De asemenea, încrederea acordată cuiva (libertatea ne-verificată la fiecare pas) poate ajuta mult la responsabilizarea acelei persoane.

În cea de-a doua parte, după un prânz delicios, s-au pus următoarele întrebări: Ce decizii bune am luat în cuplu? În legătură cu ce chestiune amânăm încă decizia? Cum am ajuns la o decizie comună atunci când nu eram inițial de acord cu soțul/soția? Pentru luarea deciziilor comune părintele a propus „stați-unile de decizii”: 1. să clarificăm ce este ceea ce trebuie decis; 2. să vedem opțiunile și pentru fiecare opțiune să notăm părțile bune și rele; 3. să lucrăm în cuplu; 4. să ne observăm trăirile interioare și să le notăm pe altă hârtie; 5. să împărtășim trăirile interioare fără să îl judecăm pe cel care împărtășește; 6. să cerem sfatul/

privim spre cei pe care îi considerăm buni îndrumători; 7. să ascultăm de Dumnezeu și să medităm cuvintele Scripturii; 7. să luăm decizia.

Am mai avut programate jocuri, legate tot de tema alegerilor, ca de exemplu: „Să ne imaginăm că suntem într-un balon cu aer cald legat de care avem mai multe cutii. Pe fiecare cutie e scris ceva: LOC DE MUNCĂ, CREDINȚĂ, PRIETENI, SĂNĂTATE, CASĂ ȘI MAȘINĂ, FRUMUSEȚE, INTELIGENȚĂ, A FI RESPECTAT ȘI APRECIAT, RE-LAȚII ARMONIOASE CU FAMI-LIA, CAPACITATEA DE A VOR-BI. La început, pentru a ne înălța cu balonul trebuie să renunțăm la o cutie. Apoi, pe parcurs, din cauza a diverse probleme în timpul călători-ei, mai trebuie renunțat la trei cutii și apoi din nou la două și încă două cu-tii. Care sunt cele două cutii care au mai rămas? Partenerului i-au rămas aceleași? Încercați să discutați până când amândoi rămâneți cu aceleași cutii.” A fost foarte frumos să vedem că majoritatea cuplurilor aleseseră aceleași cutii.

Copiii au avut program separat alături de un grup de tineri deosebiți, voluntari din Lipova. La Sfânta Li-turghie de încheiere am fost îndem-nați ca atunci când celălalt greșește să nu pornim cu prejudecăți; poate a intenționat altceva, poate încearcă să se schimbe în bine dar nu a reușit; este probabil să îl/o ajute la îndrepta-re această abordare. Dorim să trans-mitem pe această cale mulțumiri or-ganizatorilor.

Fam. Costescu Andrei și Helena

Magas rangú vendég a Temesvári Püspökségen

A Romániában tett hivatalos látogatása keretében Kolinda Grabar-Kitarović, Horvátország első női köztársasági elnöke október 4-én felkereste a Temesvári Püspökséget és megtekintette a székesegyházat. A dóm előtt ft. Nikola Laus püspöki irodaigazgató fogadta a magas rangú vendéget, bemutatta neki a templomot és vázolta a helyi katolikus egyház nemzetiségi sokszínűségét. A Temesvári Püspökségen a horvát elnök találkozott Excellenciás Roos Márton megyés püspökkel és Msgr. Dirschl Johann általános helynökkel. A megbeszélés keretében a Főpásztor ki-emelte a horvát közösségek, valamint a horvát közösségekből származó lelkipásztorok szerepét az egyházmegyében, míg a magas rangú vendég az Egyház kultúra-, anyanyelv- és közösségmegtartó erejét hangsúlyozta.

Kolinda Grabar-Kitarović elnök felkereste továbbá a Hegyvidéki Főes-peresség horvát nemzetiségű római katolikus közösségeit és ellátogatott Krassóvárra.

Az egyházi év utolsó vasárnapja

Krisztus Király ünnepe az egyházi év utolsó vasárnapja. Krisztus királyi méltóságának a 20. századig nem volt külön ünnepe. XIII. Leó pápa (1878-1903) az 1900-as jubileumi év alkalmából a 20. század királyának hirdette ki a Megváltót, ezzel előkészítve az ünnepet.

Az I. világháború után XI. Pius pápa (1922-39) a niceai zsinat 1600. évfordulóján, 1925-ben szentévet hirdetett, melynek mottója: „Krisztus békéje uralkodjék Krisztus országában!” A szentév végén, december 11-én rendelte el a pápa a Quas primas enciklikával Krisztus Király ünnepét.

Krisztus királyi méltóságának ünneplésével a népek, családok, személyek békéjének urát állította a hívek elé, hangsúlyozva, hogy Krisztus a megtes-tesüléssel és a megváltó halállal szerezte királyságát a világ üdvösségére. Az ünnepet a pápa október utolsó vasárnapjára tette. 1969 óta az utolsó évközi vasárnapon, november végén (idén 20-án) tartjuk. (Forrás: MKL)

A várakozás ideje

Advent (a latin adventus, eljövétel szóból) az egyházi év első része, a ka-rácsonyt előkészítő időszak. A mai római liturgiában a XII. 25. előtti 4 vasárnap és a közéjük eső 18-24 hétköznapi. Róma az 5. században valószínűleg Szent Simplicius pápa idejében fogadta be a 4 vasárnapos változatot. Alapgondolata a megtes-tesülésben közénk érkező Krisztus várása volt. A középkorban a 4 va-sárnap további jelentéssel bővült, az Úr 4 eljövételét állítja szemünk elé: először a megtestesülésben, másod-szor a kegyelemben, harmadszor a halálunkban, negyedszer az ítélet-kor jön el, és készülni kell az eljövete-lére.

Az advent kiemelkedő napjai a 3., Gaudete vasárnap és a december 17-24. közötti hét. A Mária-tisztelet megnyilvánulásai a hajnali misék és az Ó-antifónák (Magnificat-anti-fónák). Az Úr eljövételére bűnbánó lélekkel készülünk, régebben ezért az advent böjti idő volt.

Az adventi időszak kezdetét soká-ig harangszóval jelezték. A koráb-ban heti 3, majd 2 napos (szerdai és pénteki) adventi böjt és a szom-bati hústól való tartózkodás hagyó-mányörzőbb vidékeken még a 20. sz. közepén is szokásban volt az időseb-bek körében. A legutóbbi évtizede-kig kerülték az adventi időszak alatt a zajos mulatságokat, táncot, lako-dalmat sem tartottak. Az advent ha-gyományos vallásos alaphangulatát Közép-Európa szerte a hajnali mise, a rorate jelenti.

(Forrás: MKL)

Magyar zarándoklat Máriaradnára

A máriaradnai plébánia által előzetesen kiadott program szerint a kegytemplomhoz idén összesen tizenhárom alkalommal került sor szervezett egyházmegyei vagy csoportos zarándoklatra. Nagybaldogasszony (augusztus 15.) és Kisboldogasszony (szeptember 8.) ünnepe alkalmából a zarándoklatok liturgikus programja két, valamint három napot foglalt magában.

Az év utolsó zarándoklatát az elmúlt szombaton, október 7-én, egy nappal a Magyarok Nagyasszonya ünnep előtt tartották az országhatáron innen és túlról érkezett magyar nemzetiségű lelkipásztorok és hívek. A kegytemplom tágas parkolója már jóval a szentmise megkezdése előtt megtelt csakúgy, mint a bazilika padosai. A zarándokok ugyanis már tudják, hogy korán kell útrakelni ahhoz, hogy ülőhelyet találjanak maguknak.

Excellenciás Roos Márton megyés püspök meghívására az ünnepi szentmisét Excellenciás dr. Veres András győri főpásztor, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke celebrálta a temesvári székeskáptalan több tagja, a zarándokokat elkísérő lelkipásztorok és teológiai hallgatók jelenlétében. A liturgia zenei szolgálatát Gáspár Gábor Géza kántor vezetésével a dettai templomkórus látta el. Az előadásukban felcsendült közismert Mária-énekekbe és népénekekbe a résztvevők is bekapcsolódtak.

Bevezetőjében a temesvári Főpásztor üdvözölte a magas rangú vendéget, az anyaországból és az egyházmegyéiből érkezett lelkipásztorokat, híveket. Dr. Veres András győri megyés püspök

köszöntőjében kiemelte: a búcsújárás elsősorban lelki esemény, nem vallási turizmus. – Azzal a szándékkal érkezünk ide, hogy kifejezzük a Szűzanya iránti tiszteletünket és ragaszkodásunkat – mondotta a meghívott főpásztor. Szentbeszédében pedig hangsúlyozta: – Itt vagyunk a Szűzanya szentélyében, hogy köszöntsük Őt. Jézus óta tudjuk, hogy ő az Égi Édesanyánk, aki mindig meghallgat, mindig segít. Jöttünk köszönteni a Szűzanyát, mert ő a Magyarok Nagyasszonya. És ez az ünnep mindnyájunkat hálaadásra készítet mindazért, amit magyar nemzetünk kapott a Szűzanya közbenjárására.

Szívesen jövünk ide, mert tudjuk, hogy őseink itt kegyelmet, kaptak, meghallgatásra találtak. De legfőképpen azért vagyunk itt, mert zarándoklatunk hitünk és szerete-

tünk kifejeződése. Imádkozunk családjainkért, szeretteinkért, különösen betegeinkért, új papi és szerzetesi hivatásokért, imádkozunk nemzetünkért és imádkozunk valódi békéért.

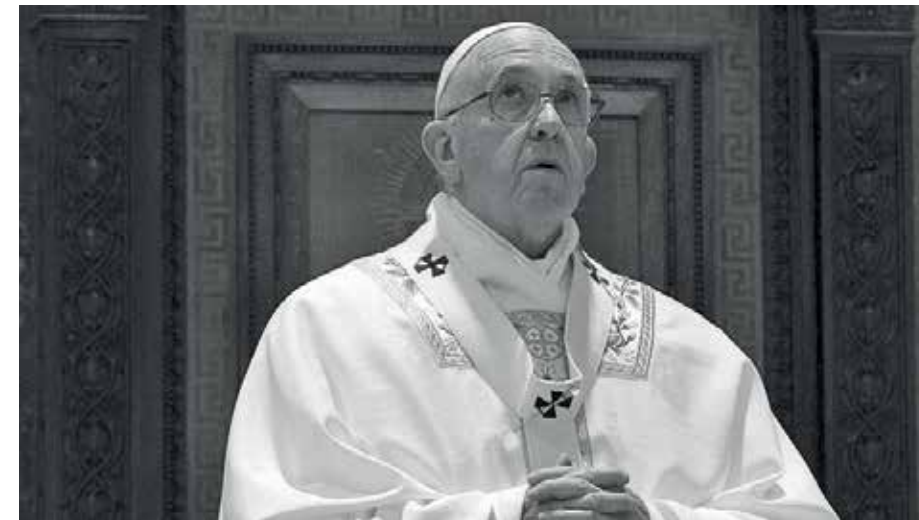
A liturgia végén a temesvári Főpásztor érmet nyújtott át dr. Veres András győri megyés püspöknek, amely az 1895-ben kiadott jubileumi emlékérem mása. 1895-ben ünnepelték ugyanis 200. évfordulóját a radnai kegykép csodálatos megmenekülésének a lángokban álló kis templomból. Az érem felirata: Neked, Nagyasszonyunk, Patrónánk, dicsőség és hála.

A szentmise nemzeti imánk, valamint a katolikus magyarság egykori himnusza, a Boldogasszony Anyánk akkordjaival zárult. Ezt követően a hívek népes csoportja ft. Király Árpád kanonok, marosi főesperes, arad-ségai plébános és ft. Czank Gábor gyomaendrődi plébános vezetésével ájtatosságon vett részt a kegytemplom mögötti keresztút stációinál.

S.E.

Ferenc pápa: Amikor meghalunk, Jézussal találkozunk, aki kézen fog minket

A Szentatya október 18-án délelőtt a halál misztériumáról elmélkedett a keresztény remény fényében. Hangsúlyozta, hogy ne akarjuk elhessegetni a halál gondolatát, hanem a hit lángját őrizve várjuk a Jézussal való végső találkozást. (Részletek az elmélkedésből)

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Ma a keresztény reményt a halál valóságával szeretném szembesíteni. Olyan valóság a halál, amelyet modern társadalmunk egyre jobban szeretne eltüntetni. Így amikor elérkezik a halál, akár a közelünkben élőké, akár a mienk, nem vagyunk felkészültek, a megfelelő ábécénk sincs meg arra, hogy értelmes szavakkal szóljunk a halál misztériumáról, mely továbbra is megmarad. Mégis az emberi civilizáció első jelei éppen e talányon keresztül érkeztek el hozzánk. Kijelenthetjük, hogy az ember a halottak tiszteletével született.

A miénket megelőző más civilizációknak volt bátorsága arra, hogy a halál szemébe nézzenek. Olyan esemény volt, amelyet az öregek el-

meséltek a fiatalabb nemzedéknek, mint elkerülhetetlen valóságot, mely rákényszeríti az embert, hogy valami feltétlenért éljen. A 90. zsoltár ezt mondja: „Taníts meg számba venni napjainkat, hogy eljussunk a szív bölcsességére!” (Zsolt 90,12). Napjaink számbavétele teszi bölcsé a szívünket! Ezek a szavak egy egészséges realizmushoz vezetnek vissza minket, elutasítva a mindenhatóság érzésének örületét. Mik vagyunk? „Szinte semmik”, mondja egy másik zsoltár (vö. Zsolt 88,48); napjaink gyorsan robognak tova: még ha száz évig élnénk is, a végén úgy tűnne, hogy csak egy pillanattig éltünk. Sokszor volt alkalmam idősektől hallani: „Olyan gyorsan elszaladt az életem, mintha csak egy percig tartott volna.”

Így a halál lecsupaszítja életünket. Ráébredt, hogy gögünk, haragunk, gyűlöletünk mind hiábavalók voltak. Szomorúan vesszük észre, hogy nem szerettünk eléggé, és nem arra törekedtünk, ami lényeges. Ezzel szemben látjuk majd, mit tettünk valóban jól: azokat az embereket, akikre szeretetünket áldoztuk, és akik fogják a kezünket.

Jézus megvilágította a halál misztériumát. Magatartásával feljogosít minket, hogy szomorkodjunk, amikor valamelyik szerettünk eltávozik. Ő „mélyen” megrendült barátja, Lázár sírja előtt, és „könnyekre fakadt” (Jn 11,35). Amikor sírni látjuk, nagyon közel érezzük magunkhoz, testvérünknek érezzük Jézust. Barátját, Lázárt siratta. (...)

Mindannyian kicsinyek és védtelenek vagyunk a halál misztériumával szemben. De micsoda kegyelem, ha abban a pillanatban is őrizzük szívünkben a hit lángocskáját! Jézus kézen fog majd minket, amint kézen fogta Jairus lányát, és még egyszer megismétli: „Talita kum!”, „Kislány, kelj fel!” (Mk 5,41). Ezt fogja nekünk is mondani, mindnyájunknak: „Állj fel, támadj fel!” Arra hívlak most titeket, hogy csukjátok be szemeteket, és gondolatokat arra a pillanatra: a halálunkéra. Mindenki gondoljon a saját halálára, és képzelje el a pillanatot, amikor Jézus kézen fog minket, és azt mondja: „Gyere, gyere velem, kelj fel!” Ott befejeződik a remény, és a valóság veszi át a helyét, az élet valósága. Gondolatok bele: Jézus maga jön el mindannyiunkhoz, és kézen fog minket, a maga gyengédségével, szelídségével, szeretetével! Mindenki ismételve meg magában Jézus szavát: „Kelj fel, gyere! Kelj fel, gyere! Kelj fel, támadj fel!”

Ez a mi reményünk a halállal szemközt. A hívó számára ez egy teljesen kitaruló ajtó, a kételkedőnek egy teljesen be nem zárt ajtón kiszűrődő fénysugár. De mindannyiunk számára kegyelem lesz, amikor ez a Jézussal való találkozásból áradó fény beragyog minket!

Fordította: Tözsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurír

Forrás: Vatikáni Rádió

Karácsonyi ajándék

Ősrégi szokás az ajándékozás, mint örömszerzés. Megfelelő alkalom születés- vagy névnap, karácsony és húsvét, amikor a családtagok, barátok, vagy jegyesek egymást megajándékozzák. A legszebb, legboldogabb alkalom egy gyermek születése. Az újszülött még nem tudja értékelni az ajándékot, de a hozzá intézett kedves szavak, a reáragyogó mosoly már belopja magát nyíló bimbóhoz hasonló lelkébe.

Így történt ez hajdanán is a júdeai Betlehemben, amikor Jézus megszületett. „Bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe” (Mt 2, 1-2), hogy hódoljanak neki. A csillagtól vezetve meg is találták a helyet, belépve „ott látták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva hódoltak neki. Aztán felnyitották kincses ládájukat és ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént, mirhát.” (Mt 2, 2)

Ezért is maradt meg ez a szép szokás, hogy karácsonykor, Jézus születésnapján, megajándékozzák a gyermekeket. A régi időkben nem volt sok játékszer az üzletekben, mint most, így főleg az ügyes kezű szülők készítettek babaházat, bababútort vagy szövethől készült, kitömött állatokat. Ezeket el sem lehetett rontani, mint a gyárit. Ezekkel a játékszerekkel még a legínségesebb, háború alatti vagy utáni időkben is megörvendeztettek minket. Mert bizony nehéz idők jártak az én gyermekkoromban, és mégis, örvendező szívvel ültük meg az ünnepet, s a szerény karácsonyfán anyám készítette szaloncukrok lógtak, rojtosra vágott selyempapírba csomagolva.

Egy évben hús is csak szüleim vadászismerőse jóvoltából került az ünnepi asztalra: hogy anyám nyúzta a lőtt nyulat, fizetesként ő kapta a legnagyobbat.

De apámról, aki Erdélyben katonáskodott, már hetek óta semmiféle hír sem érkezett, még egy tábori lap sem. Közeledett a karácsony, és mi azt sem tudtuk, él-e. És mégis!

- Érzem, tudom, hazavezeti őt az Isten! Együtt fogjuk feldíszíteni a kis karácsonyfát, és velünk fog nyúlpecsenyét enni, - bizonygatta váltig édesanyám, és Szenteste előtti napon még a maradék lisztet is összekaparta a ládából, s ha kicsit szárazra is sikerült, csak megsütötte a karácsonyi bejglit.

Este fáradtan, de bizakodó lélekkel tért nyugovóra, miután, szinte megszállott módjára jelentette ki:

- Együtt üljük meg a Szentestét! Nagyanyám csak a fejét csóválta, mert bizonyára maga sem tudta, miért, kiért fohászkodjon a Kisdedhez: anyám józan eszéért, vagy apám életéért.

Lámpaoltás után sokáig bámultam a sötét semmibe, és gondolat-

ban így fohászkodtam: Jézuskám, vezesd haza apát!

Aztán mégis lekoppantották szememet az álmot hozó angyalok. De nem alhattam sokáig, mert az éj derekán megszólalt a kapucsengője, és valamennyiünket kiugrasztott az ágyból.

Anyám csak meztelen lábára húzott papucsban, nagykendővel a vállán, szaladt, szaladt ajtót nyitni, miközben diadalmasan kiáltott felénk:

- Hát nem mondtam?

Valóban, megérkezett apám, és ő volt a legszebb karácsonyi ajándék, amit valaha is kaptam.

Fényárban úszott a kis karácsonyfa, s az egész lakás. A szeretet, a családi boldogság ragyogott be mindent, s nekem úgy tűnt, a kis jászolból, ami a karácsonyfa mellett állt, mosolyogva nézett ránk Jézuska.

Kató Gizella

Corona de toamnă – În data de 10 octombrie 2017 Liceul Romano-Catolic Gerhardinum a găzduit întrunirea arhidieconală de toamnă, ocazie cu care clerul din Episcopia romano-catolică de Timișoara (județele Timiș, Caraș-Severin, Arad și parțial Mehedinți) s-a reunit pentru un program ce a cuprins celebrări religioase, prelegeri și dezbateri. După Sf. Liturghie celebrată în biserica Ordinului Piarist, cei prezenți au participat în amfiteatrul liceului la prezentarea manualului de religie în limba maghiară pentru elevii claselor a V-a. La redactarea manualului a contribuit un grup de profesori de religie și preoți din Diecezele de Alba-Iulia, Satu Mare, Oradea și Timișoara, și a fost prezentată preoților de către dna Judit Ozsváth, profesor la Departamentul de Pedagogie și Didactică Aplicată al Universității Babeș-Bolyai din Cluj și dna Ramona Benedek, profesor de religie din Oradea. (informații furnizate de Claudiu Călin)

Prelegere – În fosta sală de cateheză a parohiei romano-catolice din Timișoara-lozefin (b-dul Regele Carol nr. 13) duminică, 22 octombrie 2017, Uzsálné dr. Pécsi Rita (Ungaria), specialist în domeniul educației, a susținut o prelegere cu titlul: Cheia educației. (informații furnizate de S.E.)

Întâlnirea mondială a familiilor – Familiile din dieceza noastră au început să se organizeze pentru a participa în 22-26 august 2018 la Întâlnirea mondială a familiilor la Dublin. Familiile doritoare din die-

ceza sunt invitate să-și anunțe intenția de participare până la 30 noiembrie pe mail-ul heleanacostescu@yahoo.com sau la telefon 0773773004.

Zile de sărbătoare și comemorare – Miercuri, 1 noiembrie 2017, Biserica Romano-Catolică a celebrat Solemnitatea Tuturor Sfinților. În această zi – sărbătoare de poruncă – în Domul Sf. Gheorghe, Catedrala Romano-Catolică din Piața Unirii, Sfintele Liturghii s-a celebrat după programul duminical. În după-amiaza aceleași zile, în comitările comunităților catolice s-au oficiat deja ceremonii și slujbe specifice de pomenire a celor răposați. Joi, 2 noiembrie 2017, în Ziua Tuturor Credincioșilor Răposați, zi de reculegere și rugăciune dedicată tuturor celor adormiți în Domnul, în Domul Sf. Gheorghe, Catedrala Romano-Catolică din Piața Unirii la orele 8.00 Exelența Sa Martin Roos, Episcop de Timișoara a celebrat un Requiem

la intenția celor decedați. După Sf. Liturghie, Episcopul alături de cei prezenți au coborât în cripta Domului pentru rugăciuni și devoțiuni rostite pentru sufletele celor răposați. După acest moment cripta a rămas deschisă pentru rugăciuni private și reculegere. Vineri, 3 noiembrie 2017, în Catedrala Episcopală din Timișoara, dimineața la orele 7.15, în prezența Capitlului Catedral s-a celebrat un Requiem la intenția Episcopilor diecezani răposați,

iar sâmbătă, 4 noiembrie 2017, o Sf. Liturghie la intenția răposatului Episcop Dr. Augustin Pacha (†1954) și Episcop Sebastian Kräuter (†2008). Și în zilele de 3 și 4 noiembrie, după Sf. Liturghie, cripta a fost deschisă pentru rugăciuni private, în liniște. Sf. Liturghie de luni dimineața, 6 noiembrie 2017, în prezența Capitlului Catedral a fost un Requiem la intenția membrilor Capitlului Catedral decedați. (informații furnizate de S.E.)

Sfântul Părinte despre rugăciunea Rozariului – La finalul audienței de miercuri, 25 octombrie, Papa le-a reamintit celor prezenți că luna octombrie este și luna Rozariului, și a oferit în această privință o reflecție specială tinerilor, bolnavilor și cuplurilor de tineri proaspăt căsătoriți. Tinerilor le-a spus: „Știți că această rugăciune mariană este o ocazie pentru voi, dragi tineri, pentru a pătrunde mai adânc în misterele lui Cristos care lucrează în viața voastră”. Pe cei bolnavi i-a îndemnat să iubească Rozariul, „pentru că dă mângâiere și sens suferinței voastre”. A mai spus și că Rozariul „devine pentru voi, dragi tineri proaspăt căsătoriți, o ocazie de a experimenta acea intimitate spirituală cu Dumnezeu care întemeiază o nouă familie”. (catholica.ro)

Întâlnire a tinerilor – Ca în fiecare an, înainte de prima duminică de Advent, tinerii din Banat se întâlnesc pentru a aprinde împreună prima lumânare de pe coroana de Advent. Anul acesta, această zi de reculegere și sărbătoare are loc în 2 decembrie, la parohia „Maria Zăpezii” din Reșița.

An wem richte ich mein Leben aus?

Am letzten Sonntag im Kirchenjahr feiert unsere heilige Mutter Kirche das Hochfest Christkönig. Als dieses Fest im Jahr 1925 eingeführt worden ist, war Papst Pius XI. in großer Sorge um die zerstörerische Kraft der aufkommenden Diktaturen des Bolschewismus und des Faschismus. In dieser Situation wollte er mit der Einführung des Festes ein Zeichen setzen. Die Anerkennung der Königsherrschaft Jesu Christi sollte ein wirksames Zeichen gegen die große Gefahr sein, die von einer Verabsolutierung von Ideologien oder einem Machthaber ausgeht.

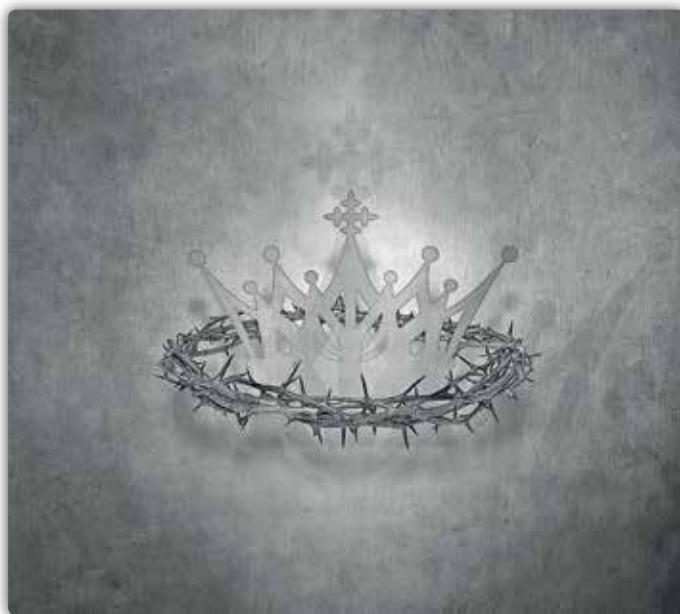
Ein Blick in Geschichte und Gegenwart zeigt: die Tatsache, dass Menschen sich an bestimmten Führungsgestalten orientieren und sich in fanatischem Tun in deren Auftrag vereinnahmen lassen, ist zu allen Zeiten anzutreffen. Was treibt Menschen dazu, sich blind einem anderen Menschen unterzuordnen? Was erwarten sie von einem Herrscher, den sie zum Herrn über ihr ganzes Leben machen?

Für uns Christen stellt sich an diesem Sonntag die Frage: Wer ist Herr unseres Lebens? Und: Wer ist Herr meines Lebens? An wem richte ich mein Leben aus? Da sind viele Antworten denkbar. Ist es ein anderer Mensch, der für mich zum Gott wird, auf den ich all meine Glückserwartungen und Hoffnungen konzentriere? Bin ich es selber; ist mein Ego der Maßstab aller Dinge? Ist es der Zeittrend der mich bestimmt? Wer oder was beeinflusst mich bewusst oder unbewusst?

Wovon lassen wir uns beherrschen und leiten?

»Christus Sieger, Christus König, Christus Herr in Ewigkeit« singen wir heute. Doch meinen wir das wirklich? Welche Rolle spielt Jesus in unserem Leben? Füllt er nur diese eine Stunde am Sonntag, oder nimmt er mehr Raum ein bei uns, bei mir?

Die zentrale Botschaft Jesu war das Reich Gottes. In seinem Reden und Handeln beinhaltet das Reich Gottes zwei Wirklichkeiten: eine Gottesbeziehung und eine Menschenbeziehung. Das Regierungsprogramm des Königs Jesu war sein Leben. Den Armen brachte er die Frohe Botschaft, den Gefangenen Befreiung, Blinden das Augenlicht, Zerschlagenen die Freiheit. Jesus fürchtete sich nicht vor den Menschen, auch nicht vor der Obrigkeit, weder vor der weltlichen noch vor der religiösen. Er blieb dem Auftrag seines himmlischen Vaters treu, auch als er dafür ans Kreuz gehängt wurde.

de. Seine Botschaft lautete damals wie heute: Lasst ihn, den Gott des Lebens und der Freiheit Herr sein! - sonst niemanden! (...)

Fragen über Fragen. Fragen an mich: Wo erhebe ich mich zum »König« über andere zu meinem Vorteil? Wo nutze ich meine Position aus ohne Rücksicht auf andere? Welches sind meine Maßstäbe im Umgang mit meinen Mitmenschen? Orientiere ich mich am Leben Jesu, der kam, um zu dienen?

Fragen dann aber auch an uns als Gemeinde und als Kirche. Rechnen wir noch mit Gott? Lassen wir Gott noch Raum in unserem Leben, in unseren Gemeinden, dass Menschen mit ihm in Berührung kommen können?

Dass Menschen aufatmen können, weil sie die befreiende und liebende Nähe Gottes spüren, dafür müssen wir Sorge tragen. Dass das Reich Gottes zwischen den Menschen und in der Welt Macht gewinnt und sich ausbreitet, darum muss es uns als Kirche gehen.

Christkönigssonntag – so gesehen ein höchst aktuelles Fest. Jesus Christus, du Herr meines Lebens und Herr der Kirche. Bekennen wir uns heute neu zu ihm. Jesus Christus, Sohn Gottes, du unser Erlöser! Du allein kannst uns die Kraft schenken, die Welt zu erneuern. Wir wollen uns von dir in Dienst nehmen lassen und uns dir nicht verweigern.

*Pfarrer Günther-Diether Loch,
Asthim-Bistum Mainz*

Apartenența fundamentală:

Noi, creștinii – toți – îi aparținem lui Dumnezeu!

Întărind credința, speranța și iubirea noastră, Sfântul Părinte, duminică, 22 octombrie, din Cetatea Romei, a lansat o întrebare personală: »Eu, cui îi aparțin?« O provocare necesară, pentru conștientizarea și trezirea noastră: »Din întrebarea pe care i-au pus-o fariseii, Isus scoate o întrebare mai radicală și vitală pentru fiecare dintre noi, o întrebare pe care noi înșine ne-o putem pune: cui îi aparțin eu? Familiei, orașului, prietenilor, școlii, muncii, politicii, statului? Da, cu siguranță. Dar mai înainte de toate – ne amintește Isus – tu îi aparții lui Dumnezeu. Aceasta este apartenența fundamentală«. Așadar:

»Cui îi aparțin eu?!« - ...m-am întrebat și eu... și-am auzit o șoptă de iubire: Mie, pentru că Eu te iubesc cel mai mult, ...Mi-am dat și Viața pentru Tine! Mai-nainte de a-ți fi ochii, Eu eram Lumina Ta, mai-nainte de a-ți fi ființa, Eu am pus sămânța-n ea... am început să Mă întrupez, M-am născut în inima ta și am crescut împreună... și-așa, pentru că Eu te-am iubit mai

întâi, ai răspuns Iubirii mele!

Da, acum înțeleg: »Iubirea naște Iubire în cel iubit!« Isuse, Mântuitorule drag, Te voi surprinde și voi răspunde așa cum Îți place Ție: Eu aparțin UNUI PRUNC! Ne pregătim să rețrăim Nașterea Ta minunată, în lumea de păcat și-mi doresc ca Tu să Te naști în fiecare inimă, Tu, Iubirea Întrupată, »Chipul văzut al Dumnezeului nevăzut!«

M-ai chemat să mergem mână în Mână, »pe căi ce se topesc departe-n zare, Eu iar mă duc în lumea de păcat, ca să vestesc Iubirea Ta cea Mare și Golgota și Sângele vărsat!«

Vezi, îmi spune Domnul meu, mereu te-ntorci la momentul în care M-ai îmbrățișat pe Mine, Răstignit și Părăsit!

Da, adevărat, dar tot de la Tine știu că Tu, în calitate de Pruncușor, purtai în Tine întregul Tău Mister, doar pentru asta ai venit! Atunci Ți-ai dovedit Iubirea Ta cea mare... Chiar astăzi, Papa Francisc spunea: »nu e îndeajuns să fim buni creștini, e necesar să intrăm în misterul lui Cristos«

Inima misterului lui Isus Cristos este că »El m-a iubit și s-a dat la moarte pentru mine«; pentru a pătrunde în acest mister e necesar să medităm asupra patimii Domnului, »Calea crucii!« Iubesc atât de mult, încât Te aștept cu atâta bucurie, și nu numai eu, ci o mulțime de copii împreună cu familiile lor; și uite, îți șoptesc acum doar două experiențe în care doi elevi ai noștri au reușit să te imite în viața lor: David, din clasa pregătitoare, ne-a mărturisit cum, printre vecinii lui se află și o familie săracă. »Eu am un prieten sărac, îl chem la joacă și îi dau dulciuri, jucării. El este prietenul meu și lui îi dau hăinuțele mele care îmi rămân mici!«

Cristian din clasa a IV-a: »O, la mine e interesant, eu fac fapte bune în afară... în afara familiei! E rău? Spuneți că din familie trebuie să începem... Acasă nu prea am ce să fac, mama face tot. Nu mai îmi lasă nimic de făcut; atâta curăț, că până la urmă o să se rupă toate și o să le arunce. Pe Patricia, sora mea, care este în clasa a X-a, nu o ajut pentru că ea nu mă ajută niciodată!« Atunci ne-am propus să facem noi primul pas și apoi ea îl va ajuta cu mult mai mult! O doamnă profesoară, tânără, mamă a doi copii mici, prezintă la ora noastră, ne-a mărturisit: »Tare bine mi-a prins și mie ora aceasta...« - E important că a simțit Prezența Ta între noi!

Și-acum am să Te rog s-o lași pe Mama Ta și Mama noastră să ne învețe să avem atitudinea și sentimentele Tale, ca Pruncușor Minunat. O rugăm să Te nască pe Tine, Mântuitorul nostru, în inimile oamenilor, iar ei să nu uite niciodată data Nașterii Tale în inima lor! Tot pe Măicuța o rog să se îngrijească de darurile pe care dorim să le facem copilașilor, de Crăciun! Mulțumim că ne-ai ascultat! Ne vom întâlni în Galileea neamurilor, ne vom întâlni la Iesle. Unde ești Tu, ca Prunc, acolo este și Mama!

Prof. Elena Ștefănescu

Puterea îmbrățișărilor

„O îmbrățișare e ca un bumerang:
o primești înapoi imediat.”
Bil Keane

Deși poate părea un simplu și banal gest, îmbrățișarea autentică este considerată un panaceu universal, întrucât are numeroase efecte psihologice și fiziologice. O dată cu realizarea ei, se eliberează oxitocina (hormonul atașamentului și al iubirii), responsabilă de scăderea cortizolului și automat de îmbunătățirea stării de spirit, reducerea nivelului de stres, a tensiunii arteriale, având astfel efecte pozitive asupra inimii și prevenind instalarea anumitor boli la nivelul acesteia.

Îmbrățișările au un efect stimulant pozitiv și asupra sistemului nervos, risipesc sentimentul de insecuritate, controlează apetitul, cresc încrederea în sine, stima de sine, altruismul, întăresc sistemul imunitar, reduc problemele somnului, creează o stare generală de bine. De altfel, îmbrățișarea este și un mijloc de comunicare foarte bun, chiar un mod de bază al conexiunii cu ceilalți, exprimând lucruri care nu ar fi putut fi transmise prin intermediul cuvintelor.

Este și o bună formă psihoterapeutică, îmbrățișarea validându-ne trăirile, stările sufletești, reglând starea de spi-

rit prin reducerea tensiunii și inducerea relaxării; „poți seca mări de lacrimi cu o singură îmbrățișare” (Anton Vanlight).

„Avem nevoie de patru îmbrățișări pe zi pentru a supraviețui.

Avem nevoie de opt îmbrățișări pe zi pentru a ne menține.

Avem nevoie de douăsprezece îmbrățișări pe zi pentru a crește.” (Virginia Satir, psihoterapeut)

Trebuie precizat, însă, faptul că, așa cum menționa neurofiziologul Jürgen Sandkühler, „Efectele pozitive apar [...] numai dacă oamenii au încredere unul într-altul, dacă sentimentele sunt reciproce și dacă semnalele corespunzătoare sunt transmise”.

Lucrarea lui Peter Collett „Cartea gesturilor” expune câteva tipuri de îmbrățișări, dezvăluind relația de apropiere dintre actanții gestului.

Spre exemplu, îmbrățișarea laterală (cea în care persoanele se află una lângă cealaltă, iar una o cuprinde cu brațele pe cealaltă) este una artificială, având la bază temerea că ar putea fi interpretată eronat.

Îmbrățișarea frontală completă este tipul de îmbrățișare profundă, autentică, cu o puternică încărcătură emoțională.

Îmbrățișarea cu poziționarea brațelor după umeri ori după mijloc este dovada unei legături pasionale, și uneori a unei doze crescute de posesivitate.

Îmbrățișarea tip semilună (când persoanele sunt poziționate față în față, însă suprapunerea trupurilor este parțială este o îmbrățișare specifică celor aflați la debutul unei relații, când încă se tatonează terenul.

Îmbrățișarea dreaptă (când corpurile sunt în poziție dreaptă) ilustrează o legătura apropiată între cele două persoane.

Îmbrățișarea concavă este specifică acelor persoane caracterizate ca fiind reci și care, practic, ezită să facă acest gest considerat de ei drept inconfortabil.

Îmbrățișarea convexă este însă o dovadă de mare atracție între persoanele implicate.

Fără doar și poate, poziția mâinilor, a picioarelor și gesturile din timpul îmbrățișării transmit suplimentar o serie de informații utile despre sentimentele variate pe care le poate exprima îmbrățișarea respectivă (de la nevoia simplă de apropiere, de dorință, de iubire, de pasiune, la dor, acceptare, disperare, mânie, suferință, la nevoie de protecție, siguranță, gelozie, invidie ori trădare).

Fiind un „instrument” la îndemâna fiecăruia, să nu ezităm deci să oferim o îmbrățișare dacă cel de lângă noi are nevoie de ea și nici să ne refuzăm să ne lăsăm îmbrățișați atunci când simțim nevoia.

psih. Irina Vastag

Sindromul Wernicke – Korsakoff

Carl Wernicke a fost unul din cei mai importanți neuropsihiatri ai secolului al XIX - lea, care a corelat bolile psihice cu anumite leziuni localizate la nivelul creierului. Deja la vârsta de 20 de ani s-a remarcat prin studiile medicale. În anul 1881, Wernicke descrie o triadă de simptome: amnezie, paralizie a mușchilor oculari și ataxie, care mai târziu va fi cunoscută sub denumirea de Encefalopatia Wernicke. Modificările degenerative la nivelul creierului se datorează unui deficit de vitamina B1 (tiamină), fiind asociată, de obicei, cu consumul cronic de alcool. În 1874, la vârsta de 26 de ani, pe baza studiilor anatomice și a autopsiilor pacienților care au suferit atacuri cerebrale, renumitul om de știință descoperă corelația dintre afectarea centrului senzorial al vorbirii din encefal la pacienții cu afazie (imposibilitatea de a vorbi), care a fost denumită ulterior Aria Wernicke. În anul 1881, Wernicke descrie pentru prima oară la trei pacienți, mai precis la doi bărbați alcoolici și o femeie suferind de intoxicație cu acid sulfuric, o afecțiune constând în paralizia globilor oculari, ataxie și confuzie. În urma deceselor pacienților, autopsia a prezentat hemoragii punctiforme ce afectau substanța cenușie din jurul ventriculilor III și IV și a apeductului Sylvius. Wernicke a interpretat aceste hemoragii ca fiind inflamatorii. Astfel a denumit boala Polioencefalita Hemoragică Superioară.

Psihiatrul rus Sergei Sergeievich Korsakoff descrie între anii 1887 - 1891 tulburări ale memoriei în cazul alcoolismului pe termen lung, desemnându-le sindromul psihozei polinevritice. Aflându-se într-o

călătorie la Moscova, a observat mai multe simptome la un fost veteran de război, mai precis, faptul că acea persoană relata în mod repetitiv aceleași povești în decursul călătoriei, acest fapt fiind dovada clară a amneziei.

Tiamina este absorbită din duoden, iar organismul uman are rezerve pentru aproximativ 18 zile. Ea este convertită în formă activă în neuroni și celule gliale. Datorită unor enzime din creier, se intervine în metabolismul lipidic - teaca de mielină, în producerea de aminoacizi și neurotransmițători derivați din glucoză. Tiamina are un rol important în conducerea axonală.

Simptomele sindromului Wernicke - Korsakoff sunt consecința leziunilor nucleilor abducens și a centrilor mișcărilor globilor oculari din punte și mezencefal. Afectarea părții superioare a cerebelului produce ataxie - tulburări de statică. Pierderea neuronilor produce o ataxie persistentă statică și în mers. Ultimele studii incriminează mecanismul genetic de codificare al proteinei - transportor din neuroni cu mare afinitate pentru tiamină. Pacienții ce prezintă alterarea funcțională a transportului tiaminei prezintă o abilitate scăzută de a face față deficitului de tiamină sau de a răspunde la tratamentul cu înlocuitori ai acesteia.

(surse: *Deutsches Ärzteblatt*, 12 Mai 2017, p. 61, www.romedic.ro/sindromul-korsakov, www.medicalstudent.ro/contravizita/fiziopatologia-sindromului-wernicke-korsakoff.html)

Dr. Roșoagă Victoria Angela,
Medic primar
radiolog

Carl Wernicke

Sergei Sergeievich
Korsakoff

A trecut la Domnul P. Berno Rupp SDS

(1935-2017)

În data de 26 septembrie 2017 Mântuitorul nostru l-a chemat la dreapta lui pe iubitul **Pater Berno Rupp SDS** (preot salvatorian). A văzut lumina zilei în 1935 pe data de 15 noiembrie în Bergatreute. La Botez a primit numele de Rudolf. În 1951 familia s-a mutat în Meckenbeuren. P. Berno a păstrat o legătură strânsă cu familia pe tot parcursul vieții. Familia a fost pentru el locul în care își găsea puterea și echilibrul. Mare parte a realizărilor se datorează surorii sale Marie-Luise, care împreună cu familia l-a sprijinit. În perioada 1946-1955 a fost elevul Colegiului Salvatorian din Bad Wurzach. În această perioadă s-a născut și s-a conturat ideea de a deveni misionar al Ordinului Salvatorian. În aprilie 1955 și-a început noviciatul în Passau, iar în 1956 pe data de 1 mai a depus primele voturi simple. Studiile teologice le-a continuat la Roma la Universitatea Pontificală Gregoriană. A fost sfințit preot la 1 iulie 1962 în biserica San Marcello al Corso. Celebrarea primei Sf. Li-

turgii, primiția, a avut loc în țara natală Germania, la Meckenbeuren. Ca tânăr preot a avut o activitate bogată pe mai multe planuri. Astfel, a acceptat rolul de prefect în formarea vocațiilor din Dieceza de Passau, a fost profesor la Colegiul Pastoral din Lochau și a slujit în calitate de capelan la parohia salvatoriană din Stuttgart. Din 1968, exceptând perioada 1969-1971, când a fost capelan în Lünchen a îndeplinit rol de misionar în Passau. P. Berno a rămas în amintirea multora ca „părintele cu chitara” care a reușit să mobilizeze atât adulții, cât și tinerii. Predicile lui neobișnuite și motivatoare au lăsat urme în inimile celor care l-au ascultat. Viața lui a fost condusă de ideea de „misionar pe drumul meu”. Primul pelerinaj l-a parcurs pe jos, în 1974, până în Ierusalim. Cu o simplitate ascetică și de multe ori atingând limitele durerii fizice, a parcurs și celelalte rute mari de pelerinaj ale Europei, tot pe jos: Roma, Santiago, Trondheim.

Cea mai mare dorință din viața lui a fost să lucreze ca misionar în stră-

inătate. După 1990 visul s-a îndeplinit și a primit misiunea de a recepta, de a renova și de a repopula mănăstirea salvatorienilor din Elisabetin. Fiind un om cu caracter ferm și cu mult entuziasm P. Berno a reușit să trezească și în concetățenii lui dorința de a face, dorința de a-i ajuta pe ceilalți. El a reușit să primească înapoi mănăstirea salvatorienilor, să o reconstruiască și să aducă salvatorieni tineri cu care să reînceapă munca. Impresionat de suferințele oamenilor nevoiași, ajunși pe stradă, pe lângă activitățile sale pastorale a început să realizeze o structură de ajutorare a copiilor străzii, a vârstnicilor și a oamenilor străzii din Timișoara. A parcurs traseul dintre Germania și România de nenumărate ori cu microbuzul său pentru a aduce ajutoare și donații. Împreună cu Federația Caritas au înființat un azil de noapte pentru oamenii străzii, o casă pentru femeile abuzate, diferite instituții pentru reintegrarea oamenilor străzii, pentru îngrijirea copiilor și a vârstnicilor, precum și un centru Hospice.

Fundația Pater Berno a fost înființată de către salvatoieni, Federația Caritas și multe comunități dornice de a ajuta cu scopul să ducă mai departe și să dezvolte pe termen lung munca începută de P. Berno. (...)

Suntem recunoscători pentru opera de viață a lui P. Berno. Avem sarcina și responsabilitatea de a menține și de a continua după posibilitățile noastre munca imensă începută de el.

*Comunitatea Salvatoriană,
Provincia Germană,
Provincia Austriacă,
frații, surorile și aparținătorii*

PF Teofil primit de Papa Francisc

Patriarhul ortodox grec de Ierusalim la Papa

23.10.2017, Vatican (Catholica) - Papa Francisc s-a întâlnit luni cu Patriarhul ortodox grec de Ierusalim, Teofil al III-lea, făcând apel pentru încetarea violenței și discriminării împotriva persoanelor de diferite credințe din Țara Sfântă. Liderul ortodox vizitează Roma între 22 și 25 octombrie, întâlnindu-se cu oficialități din Vatican.

În timpul întâlnirii, Pontiful a amintit de vizita sa la Ierusalim,

din 2014, exprimându-și satisfacția privitor la recenta restaurare a mormântului lui Isus din Bazilica Sfântului Mormânt, un proiect la care au colaborat ortodocșii, armenii și franciscanii din Țara Sfântă. A exprimat apropierea sa față de toți cei care suferă datorită conflictului dintre israeliți și palestinieni, subliniind că lipsa de înțelegere continuă „să creeze nesiguranță, restrângerea drepturilor fundamentale și părăsirea țării de mulți oameni”. A cerut sporirea eforturilor pentru a se ajunge la o pace bazată pe dreptate și recunoașterea drepturilor tuturor oamenilor.

Papa Francisc a transmis felicitări

diferitelor comunități creștine din regiune, spunând că speră ca membrii lor să continue să fie recunoscuți drept cetățeni și credincioși care contribuie la binele comun. Contribuția va fi mai eficientă, a subliniat el, în măsura în care există armonie între diferitele Biserici. A făcut apoi apel la o colaborare mai strânsă în sprijinirea familiilor și a tinerilor creștini, pentru ca să nu mai trebuiască să părăsească țara. În timp ce nu putem schimba trecutul, a spus el, nici trece cu vederea gravele erori în caritate de-a lungul secolelor, creștinii trebuie să privească spre un viitor al reconcilierii și comuniunii, pentru a împlini rugăciunea Domnului „ca toți să fie una”.

La final, Sfântul Părinte l-a invitat pe Patriarhul Teofil să recite împreună rugăciunea „Tatăl nostru”.

catholica.ro

Președinta Republicii Croația în dieceza noastră

În cadrul vizitei oficiale de stat, pe care a efectuat-o în țara noastră, președinta Republicii Croația, doamna Kolinda Grabar-Kitarović, a vizitat în 4 octombrie 2017 și Domul Sf. Gheorghe, catedrala Diecezei Romano-Catolice de Timișoara, fiind primită de Părintele Nikola Lauš, canonic catedral și director al cancelariei episcopale. Șeful statului

croat a fost primită în acordurile de orgă ale unui cântec bisericesc croat, după care Pr. Lauš i-a urat „Bun venit” în catedrala noastră. După un moment de rugăciune la care a participat întreaga suită, doamnei președinte i-a fost prezentat Domul și i-a fost descrisă succint situația, pe etnii și limbi materne, a diecezei noastre. În continuare, delegația s-a deplasat la Reședința Episcopală din Str. Augustin Pacha Nr. 4, unde înalta oaspete a fost primit de Excelența Sa

Martin Roos, episcop de Timișoara, asistat de Msgr. Johann Dirschl, vicar general și de Pr. Nikola Lauš.

În cadrul întrevederii s-a evidențiat, de către episcopul locului, rolul comunității croate (carașovene) în cadrul diecezei, dar și al preoților ce provin din această minoritate de confesiune romano-catolică. Excelența Sa Martin Roos și-a exprimat, de asemenea, bucuria vis-a-vis de deschiderea unui lectorat croat în cadrul Universității de Vest, fapt care va contribui și mai mult la păstrarea identității lingvistice și culturale a credincioșilor noștri croați din Banat. Doamna președinte a vorbit, la rândul ei, despre rolul excepțional al Bisericii în conservarea și perpetuarea aspectelor lingvistice și culturale ale minorității carașovene. În continuare, șeful statului croat a vizitat comunitățile carașovene romano-catolice din Banatul Montan, situate în jurul orașului Reșița, mai precis cu centrul la Carașova.

Text&foto: Claudiu Călin

Hramul comunității bulgare din Timișoara

Duminică, 15 octombrie 2017, a avut loc în Domul Sf. Gheorghe, catedrala Diecezei Romano-Catolice de Timișoara, hramul comunității bulgare din capitala Banatului.

Sărbătorit în jurul sf. Luca (hram cu care s-a sfințit în trecut și biserica filială din localitatea Colonia Bulgăra, azi depopulată), dar și în luna Sf. Rozariu și a sf. Tereza de Avila, acest hram îi reunește pe bulgarii catolici timișoreni, dar nu numai.

Sf. Liturghie solemnă, de hram, a fost celebrată în limbile bulgară și română, cu începere de la ora 13.00, de către Pr. Nikola Lauš, canonic și director al cancelariei diecezane, împreună cu Msgr. Gjuka Augustinov, canonic catedral și decan, păstorul comunității bulgare din Timișoara, și nu în ultimul rând cu Pr. Petru Velciov, decan emerit, paroh de Dudeștii Noi.

Cuvântul de introducere a fost rostit de Pr. Augustinov, care a mulțumit episcopului diecezan pentru această posibilitate de a sărbători în Dom hramul bulgarilor, amintindu-le celor prezenți că sunt cu toții acasă în catedrală, deoarece această biserică este mama și capul tuturor bisericilor diecezei, dar și pentru că în cripta Domului odihnesc, alături de episcopi și canonici, episcopul

Nikola Stanislavich, canonici Blasius Mili și Paul de Vukot Branko, dar și binefăcători ai bulgarilor bănățeni și ai diecezei întregi, precum Margareta Bibics de Tomejan. Predica în limba bulgară a fost rostită de Pr. Velciov, iar cea în lb. română de Pr. Lauš.

Au participat la Sf. Liturghie, împreună cu domnișoara deputat Mihaela Csokany, alături de dl. Nicolae Markov, președintele Uniunii Bulgarilor din Banat, filiala Timișoara o serie întreagă de președinți și reprezentanți ai filialelor Uniunii Bulgarilor din Banat și din țară, respectiv din Muntenia.

Tinerii au fost prezenți, îmbrăcați în straie populare specifice din Dudeștii Vechi, Vinga, Breștea, Brănești (Ilfov) și din celelalte așezări cu componentă lingvistică și etnică bulgară. La finalul sf. Liturghii, înainte de binecuvântarea finală, cei

prezenți s-au rugat și pentru cei răposați, membrii ai comunității și ai familiilor bulgare, precum și pentru regretatul deputat Nicolae Mirco-vici. Corul comunității bulgare locale a înfrumusețat prin cântecele sale, celebrarea euharistică.

Text&foto: Claudiu Călin

Sfânta Lucia fecioară martiră

13 decembrie

Despre Lucia știm cu siguranță că a trăit la Siracuza și că a fost martirizată, în jurul anului 304, în timpul cunoscutei persecuții a lui Dioclețian. Aceste date au fost confirmate de săpăturile recente, care au adus la lumină o catacombă dedicată ei și locul unde a fost depus trupul ei.

Lucia aparținea unei familii înstărite din Siracuza, în Sicilia. Trăia cu mama, deoarece de șapte ani își pierduse tatăl. Amândouă erau creștine, ba chiar Lucia se consacrase lui Cristos ca fecioară, chiar dacă, de mică, tatăl ei, conform obiceiului timpului, o promisese ca soție unei persoane bogate din oraș.

În ciuda persecuției, creștinii din orașul Catania celebrau în fiecare an, împreună cu foarte mult popor, sărbătoarea sfintei Agata, fecioară cataneză, care fusese martirizată în anul 250. Lucia s-a dus în pelerinaj în Catania împreună cu mama ei, și amândouă au luat parte la comemorarea, în timpul căreia diaconul a citit evanghelia despre femeia bolnavă de hemoragie. O pură coincidență sau un semn din cer? Mama ei suferea de aceeași boală de mulți ani, fără să mai aibă speranța că s-ar mai putea vindeca. Lucia i s-a adresat mamei: „Mamă, tu trebuie să crezi celor citite. Agata a suferit pentru Cristos și acum domnește împreună cu el în cer. Atinge cu credință mormântul ei și vei fi vindecată”.

Au așteptat ca mulțimea să se retragă și, împreună, s-au dus la mormântul martirilor și a implorat vindecarea. Lucia, învinsă de obo-seală, a ațipit și a văzut-o în vis pe

fecioara Agata înconjurată de îngeri și împodobită cu perle, care i-a zis: „Lucia, surioara mea, de ce îmi ceri mie ceea ce tu însă ai obținut? Iată, pentru credința ta, mama ta s-a v i n d e c a t”.

Apoi, spre marea mirare a Luciei, a adăugat: „Așa cum Cristos a glorificat prin mine orașul Catania, la fel va premări prin tine orașul Siracuza, deoarece tu, prin fecioria ta, i-ai pregătit lui Dumnezeu o locuință foarte plăcută”.

La trezire, și-a dat seama, împreună cu mama, că miracolul avusese loc și Lucia i-a spus mamei: „Acum, că te-ai vindecat, te rog, în numele aceleia care ți-a dobândit însănătoșirea, să nu mă constrângi să mă căsătoresc, dar să-mi pui la dispoziție bunurile pe care le-ai pregătit pentru căsătoria mea”.

Mama i-a spus atunci: „De nouă ani nu numai că am păstrat, dar am și sporit tot ceea ce tatăl tău ți-a lăsat. Mai întâi, lasă-mă să închid ochii și apoi vei putea face ce vrei cu bunurile tale”.

Și Lucia i-a spus: „E prea puțin să-i dau lui Dumnezeu ceea ce nu se poate duce dincolo, în cealaltă lume”. Și mama sa a fost de acord, și

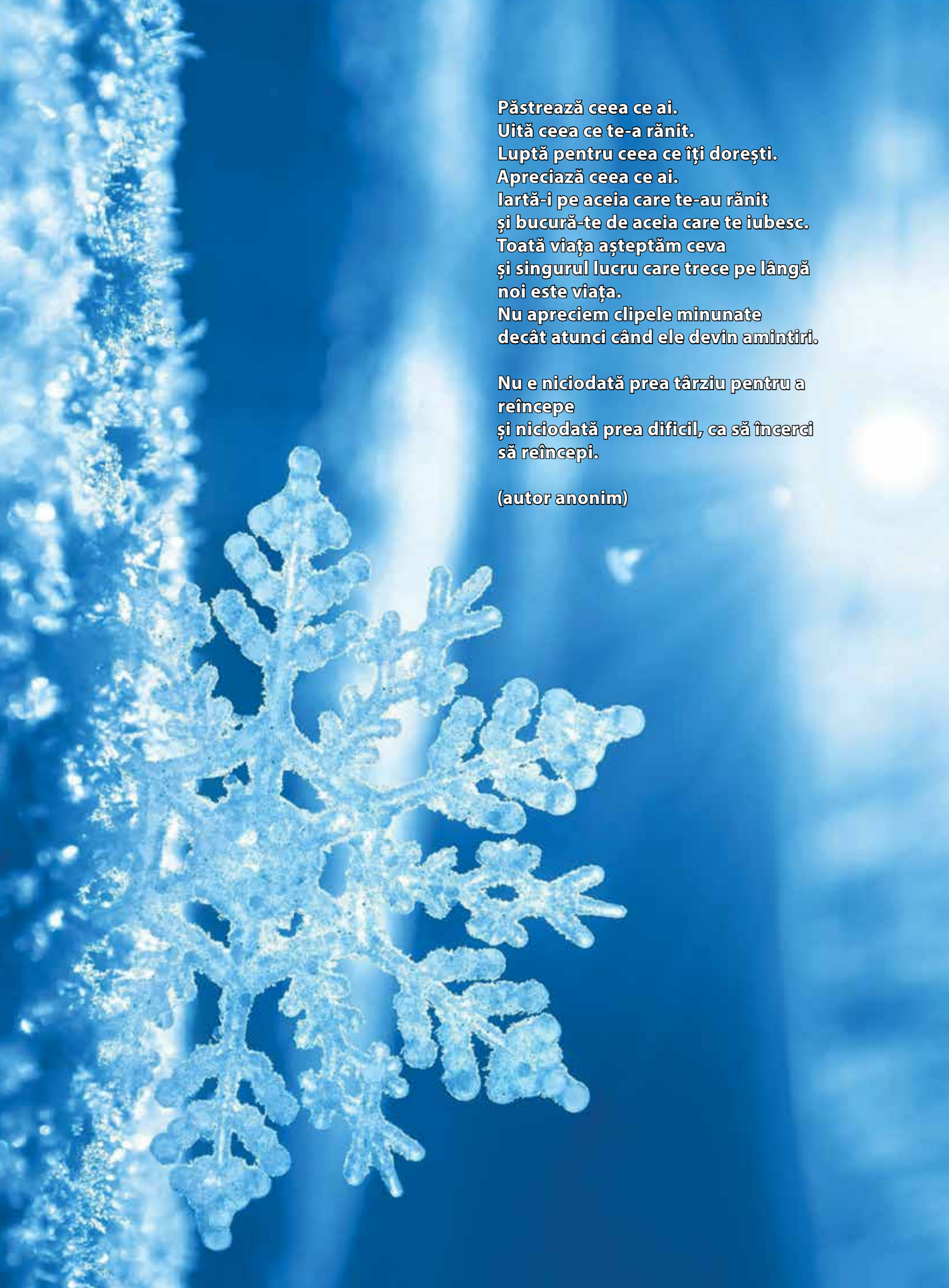
abia întoarse la Siracuza, au început să distribuie bunurile lor săracilor, conform cu indicațiile comunității creștine din orașul lor.

Când logodnicul, care nu era creștin, și-a dat seama de ceea ce se petrecea, a protestat în încercarea de a nu o pierde nici pe viitoarea soție și nici bogățiile sale. Nereușind însă să schimbe hotărârea celor două femei, a recurs la prefectul orașului, Pascasius, făcându-i cunoscut că Lucia sa îi risipea patrimoniul pe care trebuia să i-l aducă drept zestre. Și acest lucru a fost însă inutil. A făcut atunci ultima încercare: a acuzat-o pe Lucia că este creștină și a început procesul, care s-a încheiat cu martirizarea ei.

Pentru numele ei, care face trimiteri la lumină, a devenit protectoarea vederii și, pentru că și-a împărțit bunurile săracilor, în diferite locuri, sărbătoarea sa este însoțită de obiceiul de a da daruri copiilor.

calendarcatholic.ro

Păstrează ceea ce ai.
Uită ceea ce te-a rănit.
Luptă pentru ceea ce îți dorești.
Apreciază ceea ce ai.
Iartă-i pe aceia care te-au rănit
și bucură-te de aceia care te iubesc.
Toată viața așteptăm ceva
și singurul lucru care trece pe lângă
noi este viața.
Nu apreciem clipele minunate
decât atunci când ele devin amintiri.

Nu e niciodată prea târziu pentru a
reîncepe
și niciodată prea dificil, ca să încerci
să reîncepi.

(autor anonim)